

BŘEZEN-DUBEN 2025 | ČÍSLO 02

LISTY Z DOMOVA

časopis pro klienty a příznivce Domova pro seniory Chodov

Vážení a milí obyvatelé a přátelé Domova pro seniory Chodov,

Jsem moc ráda, že vás můžu pozdravit zrovna v tomto krásném období. Velikonoce jsou svátkem jara, vzkříšení, nových začátků a radosti. Příroda se probouzí, dny se prodlužují a slunce nabírá na síle. Po zimních měsících přichází čas nadechnout se čerstvého vzduchu a načerpat novou energii.

A kde jinde než ve vaší krásné zahradě, která je úplnou oázou uprostřed Jižního Města. Když jsem ji viděla poprvé, nechtělo se mi z ní skoro odejít. Je to krásné místo k setkávání, relaxaci i zábavě.

Při jedné z mých dalších návštěv jsme společně odhalili Lavičku naděje – symbol podpory, soudržnosti a vzájemné pomoci. A právě teď, když se příroda probouzí, si na ní můžete posedět, užít si sluneční paprsky a sdílet své radosti, starosti i naděje s přáteli. Takové okamžiky, jako bylo naše setkání u lavičky, mi vždy připomenou, jak důležité je mít kolem sebe společenství lidí, se kterými si můžeme popovídat a cítit se dobře.

Když se řekne Velikonoce, vždycky si vzpomenu na dětství a chvíle strávené s babičkou na její zahradě. Všude kvetly jarní kytičky, ve vzduchu byla vůně čerstvě upečeného mazance a beránka, a nejkrásnější na tom všem byly naše společné rozhovory. Babička uměla z Velikonoc udělat ještě o trochu hezčí svátek – nejen krásně prostřeným stolem, ale hlavně svou laskavostí, vlídným slovem a tím, že jsme byli spolu. Věřím, že i Vy si společně v Domově uděláte krásné velikonoční svátky s vůní opravdového Domova s velkým D. Všem vám to z celého srdce přeji.

Mám to u vás v Donovalské moc ráda a pokaždé, když z vašeho Domova odjíždím, mám dobrý pocit. Vidím, jak pečlivě se tu starají o to, aby se vám dobře žilo. S mnohými z vás jsem si, nejen o tom, krásně popovídala. Váš Domov není jen místem, kde člověk tráví svůj čas, ale kde může prožívat skutečně hezké chvíle. Ať už při společných setkáních, v zahradě plné květin nebo jen při milém rozhovoru s někým, kdo vás vyslechne.

Velikonoce jsou svátkem naděje a já věřím, že v tomto Domově ji nacházíte každý den. Přeji vám krásné svátky a těším se na další setkání s vámi.

S úctou a přáním všeho dobrého

Alexandra Udženija
*náměstkyně primátora pro oblast
sociálních věcí a zdravotnictví*

Narozeniny

Duben

- 1. 4. Danuše Poláková
- 1. 4. Ljuba Töltéssyová
- 2. 4. Hana Barešová
- 4. 4. Jitka Knollová
- 5. 4. Alma Fischerová
- 6. 4. Ludmila Cermanová
- 6. 4. Růžena Dubinová
- 7. 4. Andrej Zamba
- 8. 4. Jiří Mlázovský
- 9. 4. Olga Bláhovcová
- 11. 4. Pavel Babák
- 11. 4. Pavla Vinšová
- 12. 4. Jana Bímová
- 13. 4. Eva Kramářová
- 16. 4. Anna Bursíková
- 16. 4. Jana Buschová
- 16. 4. Rostislava Krajcová, MUDr.
- 17. 4. Jan Vaníček
- 20. 4. Hana Burdová, Ing.
- 24. 4. Jiřina Řidilová
- 25. 4. Růžena Cihlářová
- 27. 4. Jiřina Novotná
- 28. 4. Horymír Houžvička
- 29. 4. Eva Jarošová
- 30. 4. František Mezei

Květen

- 2. 5. Jaroslava Lágnerová
- 4. 5. Olga Brabcová
- 4. 5. Helena Hájková
- 5. 5. Marie Nováková
- 6. 5. Václava Štroufová
- 6. 5. Libuše Tyslová
- 7. 5. Miroslava Pokorná
- 8. 5. Alena Jarolímková
- 9. 5. Věra Jahodová
- 12. 5. Václav Stehlík
- 14. 5. Jiří Holub
- 18. 5. Zdeňka Kulhavá
- 19. 5. Miluše Jilečková
- 20. 5. Věra Kolářová
- 21. 5. Jana Blahová
- 21. 5. Anna Řežábková
- 22. 5. Zdeňka Holubová
- 26. 5. Emilka Malešáková
- 27. 5. Jana Filípková
- 27. 5. Zlata Surmajová
- 28. 5. Eva Kotátková, MUDr.
- 30. 5. Jaromíra Smíšková
- 30. 5. Přemysl Vanke, akad.malíř
- 31. 5. Mária Etlíková, Ing.
- 31. 5. Drahomíra Klemšová
- 31. 5. Jana Švestková

Vítáme nové obyvatele

Leden

Helena Švedová
Hana Brodilová
Jana Prokopová
Jiřina Němečková
Věra Rojková
Norman Novák, MUDr.
Karel Drobný
Milan Vala, Ing.
Milada Študentová
Jiřina Řidilová
Jaroslav Pilnáček
Drahlava Zámotná
Marie Kopecká

Rozloučili jsme se

Leden

Ladislav Téra
Jaromír Kratina
Irena Zahumenská
Olga Ježková
Miloslava Šlauková
Marie Houžvičková
Josef Karásek
Miluše Svatošová

Únor

Zdeněk Tichý
Jaroslava Kubíková
Karolina Rochlová
Pavel Švábenský
Oldřich Novotný, Doc. RNDr. CSc.
Anna Prausová
Ladislav Antušek
Drahlava Waldmannová

NOVÝ INFORMAČNÍ PANEL GALILEO

Mnozí z vás jistě zaznamenali nový informační panel umístěný ve vstupním vestibulu Domova vedle vchodu do galerijní chodby (pracoviště Praha). Jedná se o panel Galileo, který DS Chodov získal jako dar od Galileo Corporation, s. r. o. Veliký dík patří nejen této společnosti, ale také sociálním pracovnícím Lence Antlové a Martině Trojanové, které se při konferenci zúčastnily soutěžní ankety, ve které právě tento dar pro Domov vyhrály!

Co v panelu Galileo najdete?

Především **webové stránky DS Chodov a nejdůležitější informace o Domově a jím poskytovaných službách**, přehledně rozřazené pod jednotlivá tlačítka. Pod bonusovým tlačítkem **Zábavné kvízy** najdete velké množství vědomostních her pro pobavení i získání nových vědomostí. Když panel není aktivně používán, zobrazují se na něm **plakáty s pozvánkami** na připravované akce.

Důležité je také **tlačítko pro vozíčkáře**, které je umístěno v pravém dolním rohu v modré liště, to po zmáčknutí posune celý zobrazovaný obsah panelu směrem dolů, aby byl pro osoby na vozíku pohodlněji čitelný.

VODA POUZE PRO OKRASU

Zurčení průzračné vody ve vodních prvcích v atriové zahradě může lákat k jejímu ochutnání, ale je nutno mít na paměti, že **voda je chemicky upravena a není pitná!**

Skutečně to není venkovní pítka, ani vřídlo podzemního pramene, jak jsme se již také doslechli, ale opravu je to pouze dekorativní vodní prvek, který má potěšit oči i uši, a nikoli podráždit trávicí soustavu.

Proč se vodní prvky umísťují do zahrad? Protože přinášejí pohyb, zvuk, estetiku a dokáží proměnit venkovní prostor v harmonickou oázu klidu a relaxace. Navíc zvyšují vlhkost vzduchu a tím zlepšují mikroklima.

PTACTVO EXOTICKÉ I DOMÁCÍ V HISTORII DOMOVA

Pětatřicetiletá historie DS Chodov je spjata také s jeho zvířecími obyvateli, mezi kterými od počátku nechyběli opeření zástupci ptačí říše. V dobové kronice Domova se nám podařilo dohledat zajímavé fotografie, které jejich přítomnost dokládají.

Možná vás překvapí fakt, že v atriové zahradě, přímo před divadelním sálem, měly své jezírko a domek (tzv. kachník) kachny divoké. O tom, proč byl vybrán zrovna tento druh vodního ptactva, se žádné zmínky nedochovaly, ale je pravděpodobné, že při jejich výběru hrál roli jejich nenáročný chov a všežravost.

Dnes byste jezírko (i silné dřevěné zábradlí lemující chodník) hledali marně. Jeho místo postupem času zaujal trávník a později i okrasný keř.

Další okřídlení společníci, tentokrát s exotickým původem, obývali svou prostornou voliéru ve společenské hale Domova. A to přímo v místě, které dnes slouží jeho nejmenším návštěvníkům, tedy v prostorách nynějšího dětského koutku.

O štěbetavou ptačí společnost nejsou obyvatelé Domova ochuzeni ani dnes. Ať už se jedná o hojně zastoupené volně žijící ptactvo, které můžeme pozorovat v obou zahradách, kde jsou pro něj rozmístěna krmítka, pítka i ptačí budky, nebo o exotické rezidenty domova A3, papoušky jménem Andulka, Růženka a Bárt.

LÉČNÁ MOC PÍSNÍ

J. Š.

Jak rozkvetlé luční kvítí
jsou lidové písničky,
jsou ti útěchou a lékem
po život celičký.

Tryská z nich smutek a pláč,
ale také veselí,
to podle toho,
co osud člověku nadělí.

Zpívej si každý tu písničku svoji,
zmírní velikou bolest v duši
a rány smutku zhojí.

Aby se nám radostí rozjásala srdíčka,
není třeba bájných pokladů,
stačí na to písnička.

Tu lidovou píseň českou,
člověk by si zpívat měl,
a že v Čechách je domov jeho,
by nikdy nezapomněl.

MALÍ HRDINOVÉ NAŠICH EKOSYSTÉMŮ

Adéla Tichá

Pro zdraví ekosystémů a udržení druhové rozmanitosti hrají klíčovou roli opylovači. Ačkoliv je jejich práce pro běžného člověka často neviditelná, jsou naprosto nepostradatelní pro produkci potravin, přírodní rovnováhu, ale i podporu ekonomiky. Tak se pojdte seznámit.

Jak funguje opylování?

Aby mohla vzniknout semena rostlin, musí se přenést pyl z mužské části (tyčinky) jedné květiny na samičí část (pestík) jiné květiny stejného druhu. Tomuto přenosu se říká opylení a během něho se pohlavní buňky rostlin spojí.

Některé rostliny využívají pomoc větru, jiné nejrůznější živočichy, které lákají nejčastěji tvarem, barvou nebo vůní květů, a jako odměnu nabízejí sladký nektar. Opylovač

při jeho získávání na svém těle přenese pyl zachycený obvykle na srsti z květu na květ.

Kdo je tedy opylovač?

Mezi nejznámější přirozené opylovače patří včely a jiné druhy hmyzu, ale také ptáci či netopýři. Jsou obvykle specializovaní na určitý druh nebo typ rostlin, kterým pomáhají v rozmnožování. V širokém slova smyslu ale můžeme být opylovačem i my nebo náš pes, například když se projdeme po rozkvetlé louce a na šatech nám ulpí pyl.

Včela medonosná

Drvodělka fialová

Kdo jsou nejdůležitější opylovači u nás?

Nejvýznamnější opylovači u nás pocházejí z hmyzí říše a vévodí jim včelovití. Kromě včely medonosné (*Apis mellifera*), kterou máme na mysli jako první, existuje skoro 1 000 dalších příbuzných druhů, jako jsou čmeláci, drvodělky i včelky samotářky. Za nimi následují motýli a brouci - především různé druhy chroustů a nosatců.

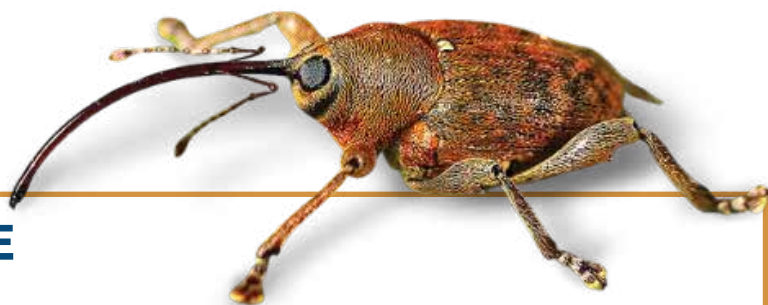

Čmelák luční

Proč jsou opylovači důležití?

Bez pomoci opylovačů bychom přišli o mnoho potravin, které dnes běžně konzumujeme, o ovoce a zeleninu, mandle, kávu a tak dál. Matečné rostliny by se bez pomoci opylovačů neoplodily a museli bychom se spolehnout na umělé opylení. To je technicky, časově i finančně velice nákladné. Krom toho i rostliny, které nevyužíváme my lidé přímo jako potravu, slouží jako potrava pro jiné živočichy. Často pro ty, kteří nám jsou k užitku. Opět na maso, ale i kůži, k práci nebo jako mazlíčci. Samotní opylovači mohou být potravou druhých.

Nosatec lískový

HROZBY PRO OPYLOVAČE

Bohužel opylovači čelí mnoha hrozbám, které mohou ohrozit jejich přežití. Mezi nejdůležitější faktory, které ohrožují opylovače, patří:

Ztráta přirozených stanovišť: Kácení lesů, rozšiřování měst a intenzivní zemědělství a také příliš uklizené zahrady bez úkrytů a zdrojů vody ničí prostředí, ve kterém opylovači žijí.

Používání pesticidů: Chemické látky používané v zemědělství nebo na zahradách jako ochrana před škůdci mohou být a jsou úplně stejně smrtelné i pro opylovače.

Klimatické změny: Změny v počasí, jako jsou extrémní teploty nebo změna vegetace, mohou ovlivnit dostupnost květů, které opylovači potřebují.

Nemoci a parazité: Včely jsou náchylné na různé nemoci a parazity, například varroázu, což je nejčastější příčina jejich úhynu.

Monarcha stěhovavý

JAK MŮŽEME POMOCI OPYLOVAČŮM I MY?

Je velké množství drobností, které může skoro každý z nás pro opylovače a jiné živáčky udělat. A někdy naopak nic nedělat může být ještě důležitější. Ještliže odhlédneme od pomoci, která probíhá na celostátní nebo celosvětové úrovni, můžeme:

1. Vytvářet útočiště: Neshrabané listí přes zimu, hromada klacků nebo trávník posečený jen z části mohou v zahradě působit neupraveným dojmem, ale pro opylovače je to poklad, protože nabízejí úkryt, potravu a životní prostor pro dospělé i larvy. Uklizenější variantou může být hmyzí hotel – uměle vytvořené domky s různými přírodními materiály. Je dobré nezapomenout ani na zdroj vody, ať už to je louže, nebo speciální pítka.

2. Nebát se rozmanitosti: Zahrady s pestrou škálou květin poskytují opylovačům potravu i prostor k životu. Místo golfového trávníku můžeme zasít směs travin a náhodné pampelišky a sedmikrásky nechat žít. Zasadit keře

a květiny, které kvetou průběžně během celého roku. Mohou být okrasné, ale i užitkové. Radost bude oboustranná.

3. Omezit používání pesticidů: Pesticidy je dobré používat s rozmyslem a často lze zvolit šetrné alternativy.

4. Podporovat ekologické zemědělství: Podporujte farmy, které dbají na ochranu přírody a používají metody šetrné k životnímu prostředí.

Opylovači někdy mohou být nenápadní a nemusíme si na první pohled být vědomi jejich role, ale to jim na významu neubírá. Jsou nezbytní pro naši planetu a pro náš každodenní život. Jejich úloha je často přehlížena, přitom bez nich bychom přišli o mnohé potraviny, o rostliny a zvířata, které nás obklopují. **Je proto důležité chránit jak opylovače samotné, tak jejich přirozná stanoviště a není třeba se jich ani bát, ani štítit.**
Bzum.

JARNÍ SVĚT

Edita Svobodová

Jaro kolem nás barvy probouzí,
po dlouhé zimě jsme opět při síle.
I morous usmívá se pod vousy,
každý čeká na nové kratochvíle.

Mezi větvemi ztrácí se průzory,
když květy stromů zahalují listy,
přes všechna zaváhání navzdory
je každý krok náš vpřed jistý.

Okamžik právě prožitý je jedinečný,
jsou to chvíle, které se nevrátí,
budme za každý moment vděčni,
ve vzpomínkách žijme jeho návraty.

KDY VLASTNĚ ZAČÍNÁ JARO?

Většině lidí se asi vybaví datum 20. nebo 21. března, tak jednoduché to však není. První jarní den totiž můžeme slavit hned čtyřikrát – podle toho, z jakého pohledu se na roční období díváme. Jaké „druhy“ jara tedy známe?

Meteorologické jaro má pevně stanovené datum a přiřazené tři měsíce na jedno roční období. Meteorologické, klimatické či klimatologické jaro letos začalo 1. března 2025 a trvat bude až do 31. května.

Nejznámějším vymezením druhého ročního období je **astronomické jaro**. Je to časový úsek od jarní rovnodennosti po letní slunovrat. Letos tak jaro podle Astronomického ústavu AV ČR započalo **20. března 2025 v 10:01**.

Kvůli nesouladu s děním v přírodě a astronomickým začátkem jara si bioklimatologové určili tzv. **biologické jaro**, které podle webu skolazdravi.eu začalo **14. února 2025** a potrvá do 14. května.

Začátek vegetačního jara je dán nástupem období s průměrnými denními teplotami vzduchu nad +5 °C a jeho konec je dán dosažením průměrné denní teploty vzduchu 15 °C.

STARÝ SVETR

Irena Prchalová

Dlouho jsem se chystala, že na naší půdě vyhledám staré formičky na vánoční cukroví, ale pořád jsem na to neměla čas.

Dnes, kdy od rána cedilo jako z konve, jsem vylezla nahoru po žebříku. Těžko jsem se tam rozkoukala a až za chvíli jsem viděla, kde co je. Odcvakla jsem zámek proutěného kufru a postupně začala vytahovat a objevovat jeho obsah.

Najednou se ve mně skoro zastavil dech a srdce mi začalo tlouci jako zvon. Držela jsem v ruce svůj starý svetr, který jsem nosila do pohody i nepohody, když byla Markétka ještě malá.

Hlavou mi proběhl ten překrásný čas jako jasný film.

Do kulatých dírek ve svetru mi prstíky strkala vše, co kvetlo na louce. Byly to komíníčky, červené kohouti, kopretiny a žluté kvítečky s trávou mi sypala za krk. Visel tam i kousíček kostkového cukru, který jsme si roztloukávaly kamenem, abychom si mohly posypat krupičnou kaši. Ze svetru ještě voněla majoránka, když jsem vařila bramboračku.

V uších mi zněl zřetelně tikot hodin a vybavovala se mi slova pohádek, které jsme spolu vymýšlely.

Ve vzpomínkách jsem zapadla do sněhové závěje, kdy jsem svou malou tlustoprdku vlekla do kopečka k naší chalupě. Když toho měla akorát dost, najednou se zastavila a svýrazem ukřivděného mláděte odmítla udělat byť jediný krok. A teď, věřte nevěřte, dodnes slyším tu srdceryvnou větu!

„Život je jen jedéééén!“

Zůstala jsem stát jako Lotova žena, z úst takového prcka to byl pro mne šok. Za námi šli lidé, kteří to také slyšeli, předešli nás, obdivně se na ni zadívali a usmívali se na nás. Vzala jsem ji tedy do náruče s přítulnou plačící tvářičkou na mém svetr. Její slzičky v něm zmrzly, proměnily se v brilianty a svítily jí do tmy a dospělosti.

Na půdě jsem ztratila pojem o čase a svetr mě hřál dlouho na klíně.

Po čem my lidé vlastně toužíme, když bychom takový svetr, dokud žijeme, nikdy nikomu nedali a za nic ho nevyměnili?

CESTA ZA SNEM NA KŘÍDLECH BÍLÉ VRÁNY

Klára Šuhajová

Od března můžete v prostorách DS Chodov navštívit kavárnu Bílá vrána, která zaměstnává lidi s intelektovými i dalšími typy znevýhodnění. Při každé návštěvě kavárny si tak nejen pochutnáte na skvělých domácích zákuscích a fair trade kávě, ale zároveň podpoříte dobrou věc. Protože Bílá vrána je místem, které mění životy lidí se znevýhodněním k lepšímu, a oni si tak díky práci v kavárně mohou plnit své sny.

Jako třeba Bára, která je jednou z nejlepších zaměstnankyň kavárny Bílá vrána. Když ji tam potkáte, máte štěstí – milejší obsluhu jen tak nenajdete. Ráda peče vynikající rolády podle vlastních receptů, pomáhá, kde je třeba, a nikdy se nevyhýbá práci navíc. Když nedávno onemocněla uklízečka, sama se nabídla, že ve svém volnu vypomůže. Je oblíbená mezi kolegy a vždy přináší do týmu pozitivní energii.

Bára žila celý život s rodiči a na jejich podporu byla zvyklá. Vždycky ale snila o větší samostatnosti, což se jí nakonec podařilo

díky práci v kavárně a pomoci asistentů ze společnosti POHODA, která poskytuje služby lidem s mentálním znevýhodněním a provozuje i kavárnu Bílá vrána.

V roce 2018 se Bára rozhodla udělat první krok k uskutečnění svého snu a přestěhovala se od rodičů do chráněného bydlení POHODA. Její cíl byl jasný: naučit se starat o domácnost, vařit, prát a nakupovat, aby si jednou mohla splnit svoje největší přání – žít ve vlastním bytě bez pomoci druhých.

„Moje maminka si nebyla jistá, jestli to zvládnou sama, a popravdě řečeno, ani já jsem si ze začátku nebyla jistá,“ přiznává Bára, „ale v POHODĚ jsem poznala skvělé lidi – jak mezi klienty, tak mezi asistenty – a každý den jsem se učila nové věci.“

První rok bydlela v bytě s vyšší mírou podpory asistentů, kteří jí zde byli k dispozici každý den. Postupně se ale zlepšovala natolik, že se mohla přesunout do bytu s nižší mírou podpory. Její dlouhodobý plán byl nastavený na pět let – za tu dobu se chtěla naučit všechno, co bude

potřebovat pro život bez opory chráněného bydlení. A podařilo se! Nedávno se odstěhovala ke svému příteli a za svými přáteli do POHODY se teď vrací jen na návštěvy.

Díky práci v kavárně získala prostředky na vlastní bydlení, zlepšila se v komunikaci s druhými a naučila se větší zodpovědnosti a samostatnosti. Bára se ale nevěnuje jen práci. Její velkou vášní je umění – maluje krásné obrazy a jeden z nich si dokonce zakoupila herečka Mahulena Bočanová.

Bárin příběh je inspirací pro mnohé. Dokázala, že s odhodláním a podporou správných lidí lze dosáhnout i těch největších snů. A dnes? Dnes žije svůj sen v novém domově, kde si sama vytváří svou budoucnost.

PŘIJĎTE SI VYCHUTNAT SKVĚLOU KÁVU V KRÁSNÉM PROSTŘEDÍ!

Kavárnu Bílá vrána v hale DS Chodov můžete navštívit **od úterý do neděle v čase 13:00 – 16:30 hod.**, v pondělí je zavřeno.

Platby jsou možné pouze v hotovosti, klienti DS Chodov mohou platit oproti podpisu.

V hale je k dispozici dětský koutek, pobočka místní knihovny, kulečník a zimní zahrada, kterou je možné projít do zahrady Domova a vypít si kávu uprostřed zelené oázy Jižního Města. Čtyřnozí společníci na vodítku jsou také vítáni!

Sociální podnikání jsou podnikatelské aktivity prospívající společnosti a životnímu prostředí. Hraje důležitou roli v místním rozvoji a často vytváří pracovní příležitosti pro osoby se zdravotním, sociálním nebo kulturním znevýhodněním. Zisk je z větší části použit pro další rozvoj sociálního podniku. Pro sociální podnik je stejně důležité dosahování zisku i zvýšení veřejného prospěchu.

ROZKVETLÁ LOUKA A ZURČÍCÍ VODA

V minulém čísle časopisu *Listy z Domova* jsme opětovně otiskli rozhovor s architektem budovy DS Chodov Janem Línkem, ve kterém zmínil spolupráci s talentovanými umělci, kteří se ve všech budovách, navrhovaných dvojicí architektů Línek-Milunić podíleli na tvorbě uměleckých dekorací, ať už v interiéru, nebo v jejich zahradách.

„Výtvarná díla tam byla, aby tu věc oživila, a na Chodově dělal Jirka Sopko,“ vzpomíná Vlado Milunić v jednom z dokumentů natočených historičkou architektury Janou Pavlovou.

Řeč je o malíři, grafikovi a sochaři Jiřím Sopkovi, který je autorem prosklené fontány ve vstupním vestibulu s poetickým názvem Rozkvetlá louka. Její krásu můžeme obdivovat i z čítárny, do které díky ní dopadají barevné paprsky světla skrz ručně malované sklo.

Nově se také můžeme zaposlouchat do

uklidňujícího zurčení vody, která se v předchozích týdnech do fontány po více než 10 letech vrátila, a to díky podnětu paní ředitelky Ilony Veselé a také šikovnosti týmu provozního úseku.

Výrazná barevnost fontány je jedním z charakteristických rysů díla Jiřího Sopka, který ve své tvorbě rád pracuje s vodními prvky.

V případě Rozkvetlé louky zvolil kombinaci žluté a modré. Zda to má odkazovat na barvu vody, nebo nebe a slunce, si můžeme pouze domýšlet, proto vysvětlení necháme na vaší fantazii.

Jiří Sopko se narodil na Podkarpatské Rusi, kde jeho maminka, původem z Kladna, vyučovala ve škole a otec zde pracoval jako úředník. Po válce se přestěhovali do Československa, kde vystudoval nejdříve Výtvarnou školu Václava Hollarů a následně Akademii výtvarných umění v Praze, tam působil jako docent a později dokonce dvě funkční období jako rektor. V současné době má Jiří Sopko stálou výstavu v galerii Gema v Praze a pravidelně vystavuje také v zahraničí.

JAK JSEM SE DOŠOURALA KE ZLATÉ SVATBĚ

Irena Prchalová

Kdybych v osmnácti letech, když jsem se vdávala, věděla, že nejhlubší propast na světě je mezi mužem a ženou, mohla jsem si víc číst románky a neptat se furt proč a nač. Dneska vím, že myslí-li chlap víc na práci než na ženskou, je to jeho pud, za který může jen málo. Pračlověk přinesl domů kus masa a ženská se na něj usmála.

A teď to máme! Soused mydlí schody, háčkuje límečky a večer čeká věrně na paničku. Každý jsme jiný a každý chceme něco jiného.

Babička mi dala radu nejcennější, vědět „vo co de“, jak ona pěkně říkala, a když se to ví, tak to buď jde, nebo ne. Jiná cesta není. Tuto radu bych sypala zlatým prachem před každou ženskou, co si vede k oltáři svou životní oporu.

Když jsem své kamarádce řekla, že padesát let čistím mužovi boty, málem omdlela. A „A fusekle?“ Podívala se na mě podezíravě, jako bych brala drogy. „Ty taky,“ vydržela jsem ten pohled. Jen jednou a naposled jsem po svém muži žádala, aby si rychle přepucoval boty, a za trest se mi zvýšil tlak a rozhodila krvetvorba.

Mně stačí na špinavé boty chvíli času, trochu krému a kartáč. Můj pantáta při této práci zkoumal, pod jakým úhlem se docílí nejvyššího lesku, zdali materiál je schopen absorbovat všechny, nebo jen část krému a kolik vrstev snese, než se unaví. Boty jsem mu vytrhla z ruky a mám pokoj. Měla bych se těch chlapů zastat, oni nevidí zaprášené boty, a když ano, co je to proboha proti vesmíru. Stejně tak i mně vytrhl muž mapu z ruky, když jsme pozdě večer zastavili pod lucernou. Tam zjistil, že při mé suverénní navigaci jsme si zajeli přes 80 km. Tehdy škytal a ukazoval mi prstem na mapě, kudy vede trať a kudy silnice, po které jezdí auta, jako je to naše. Rozbalila jsem pytlík cucavých bonbonů a za chvíli bylo dobře.

Mám-li ale nemoc, přihrne mi muž duchnu až pod bradu a přichystá čaj, co voní až k uzdravení. Takový čaj musí ale ženská dostat, nemůže si ho uklohnit sama, to neplatí. Stalo se mi, že jsem pod polštářkem ucítila šelest papíru. Četla jsem v něm:

*Jsme dva
Dva na lásku
Na boj a bolest
Na hodiny štěstí
Na výhry i prohry
Na život a na smrt.
Dva.*

Trucovala jsem a odmítala si na zlatosvatební fotografii pořídit nový klobouk. Přece neopustím toho starého kamaráda, který věděl, co cítím a na co myslím. Kdysi mi pro něj muž skočil do moře, když mi ho odnesl vítr.

K oltáři jsme šli 31. května 1952. Když jsem přišla za maminkou s tou zvěstí, spráskla ruce a řekla: „Ježišmarjá, svatba v máji, jistě máry!“ Během společného života jsme rozbili hodně zrcátek, ale zase jsme je spolu slepili a snad i správně, když se v nich ještě dnes dobře vidíme.

O zlaté svatební noci jsme seděli na zahradě v koberci fialek a jako báječný pár popíjeli Châteauneuf-du-Pape. Hvězdy nám zasvítily jako svíčky na svatebním dortu a měsíc pomalu spouštěl dva zlaté prstýnky do vína. Byla jsem moc šťastná. Snad jsme během života pochopili „vo co de“, moje babičko.

Laskavej Osud nám přidal ještě dvacet let. „**Osude, díky!**“

Dohromady jsme společně prožili nádherných sedmdesát let života. Jen takový sníh už nepadá, jako padával nám za mlada.

CO ZNAMENAJÍ VÝROČÍ SVATEB?

10 let – růžová svatba – podle růží, které ženy dostávají nejčastěji

20 let – porcelánová svatba – manželství je krásné a křehké, tak jako porcelán

30 let – perlová svatba – manželství je cenné jako perly, ženy je dostávají darem

40 let – rubínová svatba – rubín představuje oheň, vášně a lásku v manželství

50 let – zlatá svatba – manželé si při ní opakují sliby a darují si nové zlaté prstýnky

60 let – diamantová svatba – po tolika letech je manželství vybroušeno k dokonalosti

70 let – platinová svatba (brilantová) – nejcennější kov připomíná vzácnost manželství

BRONTOSAUŘI SE K ZIMNÍMU SPÁNKU NEULOŽILI

Ondřej Turek, hlavní vedoucí

„Jaro je tu!“ radovali jsme se v ekocentru Paleta v Oucmanicích, když jsme spatřili v záhoncích první sněženky. V pražských Dejvicích jsme zase viděli přilétat hejna ptactva, která letěla z dalekých teplých krajů. Brontosauří dětský oddíl Titio, který má klubovnu v Domově pro seniory Chodov, se do jara neprobouzí ani nevrací. Přes zimu se toho dělo tolik, že se zimní spánek nekonal. I tak jsme ale vyhlíželi teplé dny a první jarní výpravu za dalším dobrodružstvím.

Leden

Uskutečnili jsme výpravu do Krkonoš. Ve Staré Pace nás namísto sněhu čekaly ledové cesty, kde jsme se klouzali snad celý výlet. Tematicky jsme se přenesli do ladovské zimy, oslav gaelského svátku Imbolc a neplánovaně i do geologie, neboť jsme u nedalekého kamenolomu měli soukromou prohlídku nerostů od místního sběratele.

Díky Kateřině z Domova pro seniory Chodov jsme měli možnost prozkoumat zákoutí jeho zajímavé budovy, od hodinové věže s kyvadlem, přes kapli, halu, zahrady až po tajemný suterén.

Také jsme sčítali ptactvo během akce Ptačí hodinka. I díky našemu pozorování mají nyní odborníci z České společnosti ornitologické přehled o ptactvu nejen v Praze. Během zimy jsme šli ještě vyčistit námi umístěné ptačí budky na hostivařském hřbitově.

Únor

Navštívili jsme místní knihovnu, která se nachází v Domově, a paní knihovnice nám ukázala, jak co chodí. Mohli jsme si prohlédnout, jaké knížky v knihovně jsou, a dozvěděli jsme se, jak si založit členskou kartu.

Vedoucí vyrazili na místo letošního letního tábora. Na zasněžené louce utopené v karlovarských lesích u obce Úterý postavili teepee a celý víkend rokovali o tom, jak bude letní tábor zorganizovaný.

VELIKONOCE 21. STOLETÍ

Blanka Mottlová

Bylo velikonoční pondělní ráno a Johana si hověla na gauči jak pyžamová královna. Mobil v ruce, v televizi zapnutý seriál, co zrovna frčí, a na klíně táč se snídání – kafčo a koblihy, protože mazanec nebo beránek jsou přece jenom pro dříve narozené.

„Dneska snad bude klídek,“ zadoufala. Hbitě projížděla novinky na internetu a užívala si volno. Zbytek snídane položila na stůl a spokojeně se protáhla. „Velikonoce už přece dneska nikdo neřeší,“ pomyslela si a pohodlně se uvelebila na gauč.

Po chvíli se bytem rozezněl příšerný zvuk zvonek u dveří! Johana ztuhla. „Ne, ne, ne... to nemůže být pravda!“ Plížila se potichu předsíní ke kukátku ve dveřích. „Do háje!“, ulevila si potichu. Na chodbě stáli dva souse-
dovic kluci – Ondra a Radek – s pomlázkami delšími než rybářský prut jejího dědy. Ve tvářích výraz nekompromisních vymahačů dluhů. „Otevři, Johanóóó!“, halekali rozpustile. „Víme, že jsi doma. Jdeme na velikonoční koledu!“, nedali se odbýt kluci. „Nejsem doma, nejsem doma...“, mumlala si Johana pro sebe a doufala, že zaklínadlo prostoupí dveřmi na chodbu a ty dva návštěvníky přejde smích.

Její naději zmařilo hlasité pípání mobilního telefonu – SMS od mámy, milovnice tradic, která s tátou jako každý rok trávila Velikonoce na chalupě: **NEDĚLEJ RODINĚ OSTUDU A JESTLI PŘIJDOU KLUCI, DEJ JIM VAJÍČKA!** Johana zpanikařila – vždyť nemá ani jedno!

Máma jí sice do kuchyně připravila barvy i obtisky, ale kdo by se dělal s vajíčky? Začala zoufale pobíhat po bytě. Co teď, co teď? Něco musí vymyslet!

Zrak jí padl na koblihy zbylé od snídane. Popadla je z talíře, otevřela dveře. „Postřeh!“ zvolala a jako trenérka házené je hodila klukům. Ondra chytil, Radek taky. „Tohle tedy není tradiční výslužka,“ zhodnotil zklamaně situaci Ondra a výhrůžně zamával pomlázkou. „Jdu s dobou“ zahlásila Johana, „Velikonoce 21. století!“

Kluci se zasmáli. Radek neváhal a když se Johana otočila, šikovně jí mrsknul pomlázkou. „Ta sedla!“ zhodnotil Ondra kamarádův výkon. Teď už se smáli všichni tři. „No tak teda dík, ale příští rok chceme malovaný vajíčka a ne kupovaný koblihy!“ rozloučili se kluci.

Johana zavřela dveře a zhluboka si oddychla. „Ty bláho, to byla akce!“ Když jí večer přišla další SMS od mamky s ultimátem, že za rok jede na chalupu s nimi, neboť místní kluci jí očekávají a omluvenky neberou, pochopila, že velikonoční revoluce se odkládá. A dokonce si připustila i myšlenku, že ten mazanec, nebo i beránka taky upeče.

„Ale až za rok,“ pomyslela si, odložila telefon a pohodlně se natáhla na gauč. Ty netradičně tradiční oslavy dokáží člověka vyčerpat.

IV. ZÁMECKÁ SLAVNOST

14. 6. 2025 od 10 hod.

PROGRAM

10:00 Slavnostní zahájení

10:15 Komentovaná prohlídka zámku

11:00 T.J. Sokol Pyšely - sletové skladby

12:00 Dramatický kroužek ZŠ Pyšely - představení:

Jedné noci v kostele, Pyšelské překvapení

13:30 Komentovaná prohlídka zámku

15:00 Pyšelský DivOCH - Noc na Karlštejně

16:00 Komentovaná prohlídka zámku

DOPROVODNÝ PROGRAM

10:00 - 17:00 Výstava o historii domova Pyšely

13:00 - 17:00 Výstava veteránů na nádvoří

14:30 - 16:30 Canisterapeutické stanoviště (nejen) pro děti

Stánek s občerstvením kavárny Bílá vrána

Stanoviště Skautů, aktivity pro děti a zámecká cukrová vata!

VSTUP ZDARMA

Domov pro seniory Chodov - pracoviště Pyšely
náměstí T.G. Masaryka 1, Pyšely

MLSOUN

Kreslí a píše Magdalena Ziková

Když jsem byl malý, šidil jsem a lhal a to všechno kvůli cukrárně. Byl jsem velký mlsoun a potřeboval jsem peníze.

Peníze, které jsem dostával na týden jako kapesné, mi na mou cukrárenskou konzumaci nestačily. Jako za první jsem šel za maminkou a ta mi peníze vždycky dala. Tatínek mi většinou nedal nic. Utíkal jsem za dědou a za babičkou a ti mi dali peníze bez ptaní. S pěknou sumičkou jsem pak zašel do své oblíbené cukrárny, kde mě už znali a přinesli mi talířek se zákusky a limonádu.

Po chvíli blaha jsem se rozhlédl. U jednoho stolku jsem viděl sedět chlapce mého věku, jak upíjí ze sklenky s limonádou a toužebně pokukuje po mém talířku. Okamžitě jsem se rozhodl. Vstal jsem, šel k němu, popadl ho za ruku a odtáhl i s limonádou k mému stolku. Jmenoval se Toník. Společně jsme pak spořádali, co zbylo na talířku a vypili naše limonády.

Kvůli cukrárně jsem šidil a lhal a právě tam jsem našel kamaráda na celý život. Dnes je Toník můj šéf, ale kamarádství dvou mlsounů trvá dál.

V CUKRÁRNĚ U MYŠÁKA SE MLSÁ UŽ 114 LET!

V překrásné cukrárně přímo ve Vodičkově ulici přivítal její majitel František Myšák své první zákazníky už v roce 1911. A nejen díky vyhlášeným pomerančovým placičkám se před ní brzy tvořily fronty přes celou ulici! Na zákusek sem chodila věhlasná dobová klientela, mezi kterou

nechyběla operní diva Ema Destinová, herec Oldřich Nový či sám pan prezident T. G. Masaryk, kterému pan Myšák připravil i jeho oblíbený narozeninový dort plný meruněk, které T. G. M. miloval. František Myšák také vymyslel „divadelní bonbony“ prodávané v lýkových pytlících, aby během představení nerušily šustěním.

TAJEMSTVÍ RECEPTŮ ANEB CO BUDE DOBRÉHO

Na základě vašich připomínek ze setkání s klienty Domova vznikla tato rubrika, ve které vás blíže seznamujeme s pokrmy, které jsou pravidelně zařazovány do jídelního lístku Domova. Jestli máte tip, o jakém jídle byste si chtěli přečíst příště, neváhejte se o něj podělit s redakcí časopisu, rádi jej do rubriky zařadíme. Své podněty nám můžete předat při jednom z dalších setkání, na které jsou zváni všichni, kdo mají zájem se zúčastnit, nebo prostřednictvím aktivizačních pracovníků či pečovatелů. Tentokrát jsme se zaměřili na tradiční velikonoční jídla.

VELIKONOČNÍ BERÁNEK

Do naší kultury přešel symbol beránka díky křesťanství a jako obřadní pokrm se beránek pekl již ve středověku. Není přesně doloženo, kdy bylo pečené jehněčí maso nahrazeno těstem, ale dá se předpokládat, že pravou pečinku si mohli dovolit jen bohatí lidé. Chudí se tedy museli spokojit se symbolickým beránkem upečeným z těsta.

Obvykle se pekl na Bílou sobotu, v neděli na Boží hod velikonoční jej lidé odnášeli do kostela k posvěcení a po mši si na něm rodina pochutnala. Podle pověry platilo, že kdo v ten den okusí posvěceného beránka, najde ztracenou cestu v lesích.

A jak se beránek tradičně zdobil? Byl bílý, pocukrovaný nebo politý polevou, před ním bývaly naskládány kraslice a pod ním první jarní dary přírody nebo symbolicky něco zeleného. Z počátku se do těsta zapichoval praporec, protože zmrtvýchvstalý Ježíš vystoupil z hrobu s praporcem s červeným

křížem v ruce.

Receptů na beránka je nepočítaně a obvykle se připravuje z polohrubé mouky. Může být piškotový, třený, ořechový, tvarohový nebo biskupský s pomerančovou kůrou, ořechy a kandovaným ovocem. Dokonce se vyskytují i slané varianty, kdy se do těsta přidává šunka a vejce vařená natvrdo nebo majoránka.

VELIKONOČNÍ NÁDIVKA

Víte, proč se velikonoční nádivce lidově říká hlavička? Protože se do ní obvykle přidávalo maso pocházející z vařené telecí hlavy. Hojně se používalo také maso jehněčí nebo kůzlečí, ale časem je nahradilo maso uzené. Co však ani dnes nemůže ve správné velikonoční nádivce chybět, jsou kopřivy, pampelišky, pažitka a další zelené bylinky. V lidových tradicích tento pokrm symbolizuje nový život i naději na dobrý úrodný rok podobně jako celé Velikonoce. V typickém receptu na staročeskou nádivku nechybí máslo, mléko, rohlíky, vejce, uzené maso, kopřivy, pažitka, petržel, sůl, pepř a muškátový oříšek.

Nádivka se dělá v mnoha variacích a podává se za tepla s bramborem, za studena s kyselou okurkou, může jí být naplněno maso nebo se servíruje samostatně a k jejímu ochucení lze použít téměř cokoli, co máme rádi.

PUČÁLKA

Pučálka nebo pálenec je staročeské jídlo z naklíčeného hrachu, které bylo konzumováno především o předvelikonočním půstu, na Moravě např. na Smrtnou neděli neboli v den slavnosti vynášení Morany. První zmínka o pučálce pochází z 15. století z postily (výklad biblického textu) husitského teologa Jana Rokycany.

Základem přípravy tohoto pokrmu bylo nabobtnání a naklíčení hrachu po několik dní ve vodě, poté se nasucho pražil či pekl, později se i smažil na tuku a podával na slano či na sladko. Pučálka se pražila i přímo na ulici a prodávaly ji tzv. pučálnice.

Jak si pučálku připravit? Už ze samotného názvu je patrné, že jde o klíčení neboli pučení hrachu, ve kterém v jeho průběhu stoupne obsah vitaminů A, B a C. Je to tedy velice zdravý pokrm. Důležité je hrách přebrat, propláchnout a zalít vodou, aby byla hladina 3 cm nad ním. Po 24 v chladné místnosti vodu slijeme, hrách propláchneme a opět zalijeme čerstvou vodou. Hrách necháme v chladu a 3. den se začnou objevovat klíčky. Poté můžeme vodu slít a na zpěněném másle/sádle na pánvi smažit 3–5 minut.

Můžeme přidat cibuli nebo hrách jen osolit a opepřit či naopak osladit. Míchat musíme opatrně, abychom neulámali klíčky a nesloupli slupky. Jakmile hrách zežltne, máme hotovo. Dobrou chuť!

POVÍDKY Z PŘÍSLOVÍ A POŘEKADEL

Magdalena Ziková, Tereza Jechová

V minulém čísle časopisu Listy z Domova jsme společně zkoušeli sestavit příběh z pěti slov. Paní Magdalenu kreativní práce s textem zaujala a inspirovala k přípravě společenské hry, při které se tvoří **povídka z českých přísloví a pořekadel**.

Na výběr jsou následující: kýho výra; čert tě vem; nemaluj čerta na zeď; kam čert nemůže, nastrčí ženskou; nemastný neslaný; je jako z divokých vajec; jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá; v noci každá kočka černá; jako když hrách na stěnu hází; venku se všichni čerti žení; příjemný jako osina v zadku; řeč se mluví, voda teče; tumáš čerte kropáč; mít z pekla štěstí; hlad je nejlepší kuchař. Nebo můžete libovolně zapojit fantazii i paměť a přidat další rčení či přísloví, na která si zrovna vzpomenete.

Jak zajímavý může být výsledek, se můžete dočíst v povídkách paní Magdaleny:

Šel jsem do lesa a tam, kýho výra, ozvalo se: „Kam čert nemůže, nastrčí ženskou!“ Že prý je nemastná neslaná, někdy zas jako z divokých vajec, ale řeč se mluví, voda teče. Je to jako když hrách na stěnu hází. V noci je prý každá kočka černá, ale teď je den. Je přece hlavní, že není příjemná jako osina v zadku. Venku se zas všichni čerti žení. Ožením se taky. Vezmu si ji.

Mám za ženu holku jako lusk. Šetří a má za tři. Je to hospodyňka, která pro pírkou přes plot skočí, a kdyby ji honili, poradí se napřed s Vaňkem, protože líná huba, holý neštěstí. Vaří, i když říká, že hlad je nejlepší kuchař. Když jsem si ji vzal, měl jsem z pekla štěstí.

Víte, proč se říká „poradit se s Vaňkem“ a co to znamená?

Toto rčení bylo poprvé zachyceno v r. 1589 a je hojně doloženo u českých spisovatelů 19. stol. V knize Čeština všední i nevšední se uvádí, že jméno Vaněk (jedna z domácích podob jména Václav) je zvukovou nápodobou německého slovesa *wanken* ve větách jako *vor dem Feinde wanken* („ztrácet odvahu před nepřítelem“). Souvislost uvedeného rčení s německým *wanken* podporuje také to, že německá skupina *-nk-* se přejímá do staré češtiny jako *-ňk-*.

DOMOV V BARVĚ NADĚJE

Dne 12. 3. 1990 se do DS Chodov nastěhovala první obyvatelka, paní Božena F. ze Spořilova, které bylo úctyhodných 97 let. Týž den vyšel ve Večerníku Praha článek s názvem Domov v barvě naděje a jeho poškozená kopie se dochovala v první kronice Domova. Díky tomu se s vámi můžeme podělit o jeho přepis a stejný zážitek, jaký měli čtenáři před jubilejními lety.

Dnes se do Domova důchodců v Donovalské ulici na Jižním Městě stěhuje první obyvatelka. Atypická stavba byla již v minulosti předmětem řady diskusí. Možná pro svou modř, která provokovala nejedno oko, zvyklé už jen na uniformní šed' okolních paneláků.

Uvnitř rozsáhlého čtvercového areálu však už najdete jen teplou okrovou hněd' v kombinaci se sklem a dřevem. Snad každý metr je tu atypický. Měděné lomené střechy, dvorní atrium, zimní zahrada na každém patře. Každý prvek je však promyšlený a funkční. Dvojice architektů Línok a Milunić má s projektováním staveb pro staré a nemocné občany velké zkušenosti. Objekt Domova důchodců na Chodově je skutečně dílem velkorysým. A nelevným, bratru za 80 miliónů. Splňuje však hlavní předpoklad – důstojné a příjemné bydlení.

Nahlédněme do obou pavilónů (myšleny domovy B a A v tomto pořadí – pozn. red.). První z nich je určen relativně zdravým obyvatelům. Jedno - maximálně dvou-
lůžkové pokoje jsou jednoduše zařízeny, válenda, skříňe, stolec a křeslo. Samostatné WC a umyvadlo, u každého pokoje lodžie. Architekti pamatovali i na několik bezbariérových pokojů. Druhý pavilon je už prakticky nemocnice. Na pokojích po jednom, dvou, nejvýše však po třech budou umístěni ti, kteří vyžadují soustavnou zdravotnickou péči. Itadyjevšak pamatováno na oddělené sociální zařízení u každé

místnosti. Obyvatelé nového domova budou mít k dispozici řadu služeb, počínaje rehabilitačními, tak i například kadeřníka, pedikúra, knihovnu. Společenský sál by jim mohl závidět kdejaký kulturní dům.

Vedoucí domova Anna Kubeštová má v práci v těchto zařízeních dlouholeté zkušenosti. Stavbu na Chodově si také pochvaluje. S jedinou výtkou: „Škoda, že také na pokojích není přívod k televizní anténě, stavba by se tím prý ještě víc prodražila. Během tří měsíců by se v novém domově mělo ubytovat 210 obyvatel, nyní je nejdůležitější naplnit také objekt personálem.“

Domov v barvě naděje

Na Chodově se stěhují do domova důchodců první obyvatelka. ● Kulturní bydlení pro staré občany ● Tři měsíce na zabydlení

Dnes se do Domova důchodců v Donovalské ulici na Jižním Městě stěhuje první obyvatelka. Atypická stavba byla již v minulosti předmětem řady diskusí. Možná pro svou modř, která provokovala nejedno oko, zvyklé už jen na uniformní šed' okolních paneláků.

Uvnitř rozsáhlého čtvercového areálu však už najdete jen teplou okrovou hněd' v kombinaci se sklem a dřevem. Snad každý metr je tu atypický. Měděné lomené střechy, dvorní atrium, zimní zahrady na každém patře. Každý prvek je však promyšlený a funkční. Dvojice architektů Línok a Milunić má s projektováním staveb pro staré a nemocné občany velké zkušenosti. Objekt Domova důchodců na Chodově je skutečně dílem velkorysým. A nelevným, bratru za 80 miliónů. Splňuje však hlavní předpoklad – důstojné a příjemné bydlení.

Zdravým obyvatelům. Jedno, maximálně dvou-
lůžkové pokoje jsou jednoduše zařízeny, válenda, skříňe, stolec a křeslo. Samostatné WC a umyvadlo, u každého pokoje lodžie. Architekti pamatovali i na několik bezbariérových pokojů. Druhý pavilón je už prakticky nemocnice. Na pokojích po jednom, dvou, nejvýše však po třech budou umístěni ti, kteří vyžadují soustavnou zdravotnickou péči. Itadyjevšak pamatováno na oddělené sociální zařízení u každé místnosti. Obyvatelé nového domova budou mít k dispozici řadu služeb, počínaje rehabilitačními, tak i například kadeřníka, pedikúra, knihovnu. Společenský sál by jim mohl závidět kdejaký kulturní dům.

Vedoucí domova Anna Kubeštová má v práci v těchto zařízeních dlouholeté zkušenosti. Stavbu na Chodově si také pochvaluje. S jedinou výtkou: „Škoda že také na pokojích není přívod k televizní anténě, stavba by se tím prý ještě víc prodražila. Během tří měsíců by se v novém domově mělo ubytovat 210 obyvatel, nyní je nejdůležitější naplnit také objekt personálem.“

Nahlédněme do obou pavilónů. První z nich je určen relativně zdravým obyvatelům.

Šéfredaktorka: Kateřina Svobodová, DiS.

Redakční rada:

Mgr. Bc. Ilona Veselá

Bc. Adéla Tichá

Vydal: Domov pro seniory Chodov

Adresa: Donovalská 2222/31, Praha 4

Tisk: BossCan Reprstudio s.r.o.

Praha 2025

www.seniordomov.cz

M 1:520

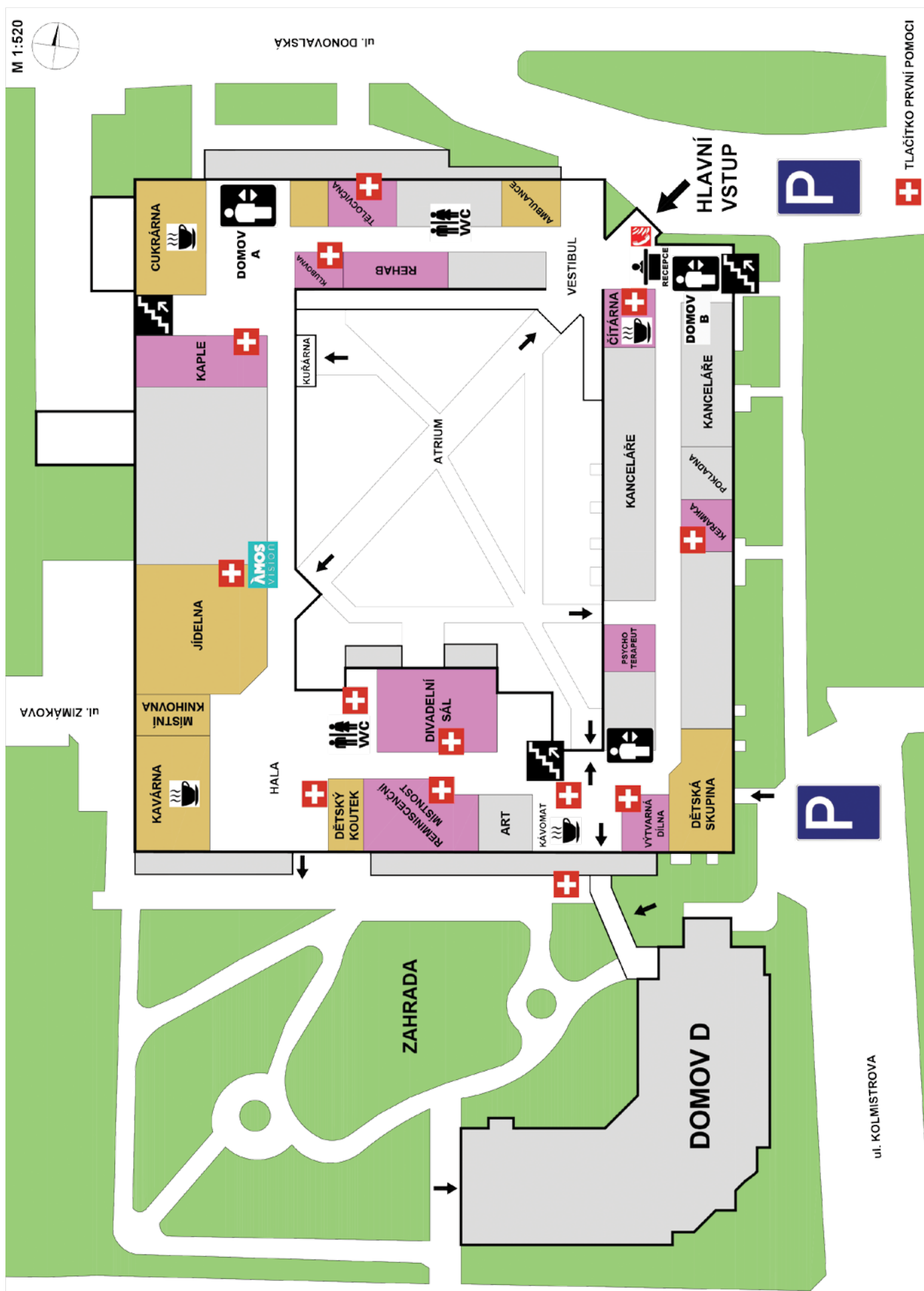

UL. DONOVALSKA

UL. ZIMAKOVA

UL. STYBLOVA

UL. KOLMISTROVA

TLAČÍTKO PRVNÍ POMOCI